

Щасливе юності незнання
Збентежив геній мій лихий,
Моє навіки існування
Він підкорив душі своїй.
Дивитися його очима
Я на життя відтоді став,
З його словами неясними
Улад мій голос зазвучав.
На світ я глянув оком ясним
І здивувався в тишині;
Невже здавався він мені
Таким величним і прекрасним?
Чого у нім я, молодий,
Шукав, жадобою повитий?
Кого, в огні юнацьких мрій,
Я не стидавсь боготворити?
І на людей я погляд звів,
Пиху побачив і мерзоту,
Побачив суддів-шахраїв
І рідну злочину глупоту.
Перед юрбою боязких,
Жорстоких, суєтних, холодних
Безсилий голос благородних
І правда викликає сміх.
Я згоден — мудрі ви, народи!
Пощо свободи вільний клич?
Стадам навіщо дар свободи?
Їх різать, стригти,— певна річ!
Їх спадщина із роду в роди —
Ярмо із брязкальцем та бич.